Nadal - Nadal

Per Administrador el dg., 25/12/2016 - 09:00

Is 9,1-3.5-6
Tt 2,11-14
Lc 2,1-14

1. NADAL ÉS SILENCI I PAU Les catequesis que ens proposen els evangelis apunten molt alt, ens fan sintonitzar una alta poètica, mística, bellesa, ens llancen a alta teologia posada en el més petit i mínim. Ens fan contemplar una Santa Nit, plàcida Nit... Una establia... Nosaltres, amb tota la creativitat de la poètica mirem a poc a poc el misteri d'aquesta Santa Nit. *Josep*: meravellat, bocabadat, "li cau la baba!", preocupat com qualsevol pare. *Maria*: adorant el Misteri que la sobrepassa, ella que "ho conservava tot en el cor i ho meditava". L'*Infant*: un Déu que dorm, que plora, que està faixat, que jeu en una menjadora d'animals. Ara tot és pau, silenci, placidesa...després del tràfec, del viatge, de la frustració de no trobar lloc a l'hostal, del nerviosisme del part en situació del tot precària...

1. Sintonitzem! No es fàcil de sintonitzar el Misteri del Nadal: posem pau al cor, deixem que brolli la "nostra veritat"... la gent a cops està trista, potser és que no ha baixat al seu "silenci" i per això se li escapa el misteri: el seu, el de Déu. Només des del silenci es pot oferir als altres un cor nadalenc.

2. Siguem poetes! No portem els evangelis de la Infantesa a la Facultat d'Història i menys a la de Biologia. No siguem "fonamentalistes" de prendre-ho com una foto precisa de la història. Portem-ho a la Facultat de Poètica, de Captació del Misteri, a la Facultat on ensenyen "silenci". Que no se'ns escapi el Misteri...!

2. ENMIG DEL SILENCI ESCLATA LA "PARAULA"

L'Àngel la pronuncia en els marges de la història, a uns pastors (els darrers). L'Àngel diu: l'infant, de la menjadora és Déu que *està aprenent* a ser home. Diu: el nen "sense sostre", l'emigrant a Egipte (el refugiat polític, un dels milions de nens refugiats d'avui dia) és Déu que s'*està acostumant* a ser home. I nosaltres enmig del silenci esclatem: *glòria a Déu a dalt del cel i a la terra pau...* És la nostra resposta admirada, adorant, a un Déu fet un *"aprenent" d'home, acostumant-se... a la condició humana*. (Inspirat en un escrit del teòleg gallec Torres Queiruga)

1. S'està acostumant a *no ser el Déu Totpoderós*. Ara els altres el manen, ha hagut de sotmetre's a l'Imperialisme. És un Déu sense sostre. Els "totpoderosos" són uns altres que no estan precisament a la cova. El seu "poder" serà estar al servei de tots: ha capgirat la definició de totpoderós!

2. Ha d'acostumar-se a *no ser el Déu Savi*. Haurà d'aprendre a parlar, haurà d'aprendre a resar, els salms per adreçar-se al Pare. Haurà d'aprendre l'ofici de Josep. Hi haurà moltes coses que no sabrà, i dubtarà moltes vegades. I ens revelarà que la "saviesa" es troba en un altre lloc.

3. Ha d'abandonar la *Immensitat*. S'ha de disminuir fins a esdevenir un embrió humà. Ara el poden pesar, amidar, faixar... l'hauran de netejar! Serà un exiliat, un emigrant que viu als ravals.

4. Ja no serà *Impassible*. Haurà d'acostumar-se a patir, a emocionar-se, a sentir alegria, pena... i fins còlera quan agafi el fuet per treure els mercaders del temple! L'impassible haurà d'aprendre la "passió". Serà un pres, un condemnat a mort.

5. Ha d'acostumar-se a *no ser el Déu Sant*. Haurà d'aprendre a ser religiosament incorrecte, a seure amb la xusma de publicans i pecadors. Potser al començament li faci angunia o fàstic. Però de seguida trobarà en ells la tendresa amb que Déu els mira, mentre els altres els menyspreen.

6. Ha de deixar la *Immortalitat*. Ha d'aprendre a morir. I no li serà fàcil. Ell voldrà viure... s'amagarà en un Hort que no coneix ningú, fins que el traeixin! Suarà sang, se sentirà abandonat de Déu.

L'Àngel ens ha anunciat on és l'Emmanuel (el "Déu amb nosaltres"). Ep! on cerquem Déu? En els cels i en els temples? No l'acabarem de trobar! Des d'avui és en els estables de Betlem, entre els nostres immigrants, en els ravals. Ens ho ha dit. Després no ens queixem dient: "Déu meu, et cerco i no et trobo!"

ETIQUETES
ABAIXAMENT PAU SILENCI